

GREETJE VAN DEN BERG

Met de noorderzon

**GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER**

Colofon

**Copyright © 2022 voor deze uitgave
Grote Letter Bibliotheek, Deventer**

Opmaak Nyvonco, Heerhugowaard

ISBN 9789036440066

NUR 344

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

**Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek,
Postbus 583, 7400 AN Deventer**

**Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met
Uitgeverij Z&K in Utrecht, onderdeel van VBK Media
Copyright © 2022 Uitgeverij Zomer & Keuning**

Alle rechten voorbehouden

**Voor meer informatie of bestellen
www.boekenmetgroteletters.nl**

1

De uren zijn overgegaan in minuten. De minuten worden opgevolgd door seconden. Spannende seconden, waarin iedereen in de wereld zijn adem lijkt in te houden. Dan is het eindelijk zover. De klok laat twaalf zware slagen horen. In de overvolle huiskamer van dokter Versteeg stijgt een gejuich op. ‘Gelukkig nieuwjaar. De beste wensen!’ Er worden handen geschud en ontelbare kussen uitgedeeld. Een nieuw jaar is aangebroken. Een jaar dat nog helemaal blanco is en waarvan niemand weet wat het allemaal brengen zal. Buiten kiezen de eerste pijlen het luchtruim. Op de televisie, die de hele avond heeft aangestaan omdat een bekende cabaretier het oude jaar uitluidde, wenst een charmante omroepster het Nederlandse volk een voorspoedig nieuwjaar. Dokter Versteeg maant even om stilte als de eerste drukte voorbij is. ‘Mensen, mag ik een ogenblik uw aandacht? We hebben elkaar net een gelukkig nieuwjaar gewenst, maar wat velen van u niet weten is dat er iemand in ons midden is die niet alleen aan het begin van dit gloednieuwe jaar staat, maar tevens aan het begin van haar negentiende levensjaar. Een dubbel nieuwjaar dus. Lisanne,

m'n kind, mag ik je gelukwensen?' Hij loopt in de richting van z'n dochter.

Een meisje dat erbij staat alsof ze door de grond zou willen zakken. En dat is ook wat ze op dit moment het liefst zou willen. Weg van hier. Ergens heen waar niemand haar meer zou kunnen zien en waar ze even, heel even haar ware gevoelens zou kunnen tonen. Waar ze even zou kunnen uithuilen. Ze neemt het glas champagne aan van haar vader. Heel duidelijk voelt ze de blik van Karin op zich gericht.

'Proost Lisanne, dat het komende jaar voor ons een gezegend jaar mag worden. Voor Karin, voor mij, maar vooral voor jou.' Hij drukt een kus op haar wang. Een kus die ze niet beantwoordt. Dan komt Karin. Karin, die er de hele avond schitterend heeft uitgezien. Ze draagt een zwarte trui, bezaaid met kleine gouden lovertjes. Daaronder een wijde rok, die even zwart is als de trui. Een rok die bij elk van Karins gracieuze bewegingen meezwiert. Haar halflange haren liggen in grove slagen rondom haar knappe, perfect opgemaakte gezicht. Ze glimlacht en Lisanne voelt hoe Karin in alles haar meerdere is. Zij is immers niet zo lang en slank als Karin? Ze is een kleine, gedrongen figuur, gekleed in een spijkerbroek met daarop

een wijde trui. Een trui die ze vaak draagt, omdat ze zo onzeker is over haar figuur. Ze vindt zichzelf te dik, en onder die trui zal het niemand opvallen. Haar gezicht is niet onknap, maar ze vindt het zelf te grof. Haar neus is te groot. Haar ogen – groene ogen – staan te dicht op elkaar. Haar donkerblonde haren zijn te dun om ze te laten groeien en daarom heeft ze een kort kapsel laten knippen. Een kapsel dat haar weliswaar flatteert, maar dat niet tot haar eigen tevredenheid is. Nee, dan Karin! Karin kust haar. Een kus links, een kus rechts en nog één links. Alsof er geen eind aan komt. Ze haat die populaire kussen, die nooit echt gemeend lijken te zijn. ‘Lisanne, meisje, ik wens je veel geluk. Ik hoop dat dit jaar een goed jaar voor je zal worden. En niet alleen voor jou, maar ook voor mij. En ik hoop dat je in staat zult zijn je vooroordelen te laten varen, waarna we misschien niet meer zo vijandig tegenover elkaar zullen staan. Een jaar waarin je zult leren je vader het geluk te gunnen.’

‘Je snapt er nog steeds niets van,’ fluistert Lisanne heftig.

Karin glimlacht. ‘Laten we het daar maar een andere keer over hebben. Dat is zo pijnlijk met al onze gasten erbij.’

Lisanne krijgt niet eens de kans meer verder te praten. De andere aanwezigen willen haar ook de hand drukken. Ze staat er een beetje verloren bij, terwijl ze gefeliciteerd wordt door mensen die ze soms niet of nauwelijks kent. Kennissen van haar vader, maar vooral ook van Karin. ‘Bedankt,’ fluistert ze steeds en neemt gelaten de goede wensen in ontvangst. Belachelijk, zoveel mensen als Karin had uitgenodigd. Dat was vorig jaar wel anders geweest. Vorig jaar, toen... Niet aan denken nu. Ze voelt tranen naar haar ogen dringen en ze wil niet huilen. Ze wil het niet! Ze is blij als ze eindelijk naar buiten kan gaan, zogenaamd om het vuurwerk te bewonderen. De klokken van de dorpskerk luiden nog steeds. Het halve dorp lijkt buiten te zijn. Stilletjes gaat ze naar de zijkant van het oude, statige doktershuis. Hier zal ze zich even rustig kunnen overgeven aan de gedachten die haar de hele avond al kwelden. Gedachten aan het vorige jaar. Ze huivert. Dom van haar: had ze nu haar jas maar meegenomen naar buiten. Het is zo veel te koud. Aan de hemel stralen ontelbare sterren. Het is een heldere, maar o zo koude nacht. De weerprofeeten hebben een strenge winter voorspeld. Wie weet zou de elfstedentocht dan weer verreden

kunnen worden. Net zoals vorig jaar. Voor het huis klinken stemmen en ze trekt zich nog wat verder terug in de schaduw. De vorige jaarwisseling was heel anders geweest. Toen was de kamer niet zo vol geweest. Ze had er alleen met haar vader gezeten. Hun harten vol van het verdriet om het heengaan van haar moeder. Verdriet, omdat ze afscheid hadden moeten nemen van het dierbaarste dat er voor hen op aarde was. En opluchting, omdat er een einde was gekomen aan een haast onmenselijk ziekbed. Stil hadden ze bijeengezeten met hun herinneringen. Herinneringen aan haar die er niet meer was. Eenzaam had ze zich gevoeld, toen om twaalf uur alleen haar vader er was geweest om haar geluk te wensen met haar verjaardag en ze de stem van haar moeder had gemist, die elk jaar weer in haar oor fluisterde: 'Ik hoop dat je een gelukkig mensenkind mag blijven.' Ze had zich toen niet kunnen voorstellen dat het dit jaar nog erger zou zijn. Dat ze dit jaar echt eenzaam zou zijn, ondanks de mensen om haar heen. Na de dood van haar moeder waren ze nog twee maanden samen geweest. Daarna was er ineens Karin geweest. Hoe en waar haar vader Karin had leren kennen, was Lisanne nog steeds een raadsel. Het feit bleef dat ze er was!

Eerst als een goede huisvriendin, maar daarna bleek al snel dat er meer achter zat. Vlak voor de kerst waren ze getrouwd, ondanks het leeftijdsverschil. Karin was nog maar drieëndertig en dokter Versteeg al vijftig.

Iedereen in het dorp had met Lisanne te doen: zo snel na het overlijden van haar moeder alweer een andere vrouw in huis. En wat voor een vrouw. Ze leek in niets op de aardige, hartelijke vrouw die de vorige mevrouw Versteeg was geweest. Ze was hooghartig. Als je haar tegenkwam kon er nauwelijks een knikje af. Wat die dokter Versteeg toch bezielde had begreep niemand, en Lisanne misschien nog wel het minst van allemaal. Ze had altijd zo goed met haar vader overweg gekund. Hij was haar vriend geweest door dik en dun. Na het overlijden van moeder en ook in de vreselijke tijd daarvoor hadden ze steun aan elkaar gehad en ineens was dat afgelopen. Vanaf de tijd dat Karin in huis was gekomen, had hij enkel met haar overlegd. En Karin? Karin deed alsof ze het volste recht had dingen in hun huis te regelen.

Toen Lisanne had gehoord hoeveel mensen er zouden worden uitgenodigd om de jaarwisseling te vieren, had ze heel voorzichtig aan

haar vader gevraagd of dat wel gepast was. Vorig jaar was haar moeder immers net overleden?

‘Karin wil het graag zo,’ had haar vader berustend gezegd. ‘Je moet niet vergeten dat ze pas de bruid is geweest. Ze vindt het heerlijk dit soort feesten te geven en ze is ook een fantastische gastvrouw. Enfin, dat zul je zelf ook al wel gemerkt hebben. Maak je nu maar niet bezorgd over de vraag of dit wel gepast is. Mam zou niet willen dat we zouden blijven treuren om haar nagedachtenis. We hebben goede herinneringen aan haar. Die kunnen we behouden. Maar er ligt tevens een toekomst in het verschiet. Als mensen over ons willen praten, kunnen ze dat wat mij betreft rustig doen. Ik hoef me nergens voor te schamen. Natuurlijk zijn Karin en ik al snel na mams overlijden getrouwd. Maar wat hadden we dan moeten doen? Elkaar in het geheim ontmoeten? Dat geeft toch ook geen pas voor een man van vijftig jaar? Nee, Lianne, het is goed zoals het nu gegaan is. Karin en ik zijn gelukkig.’

‘En ik dan?’ had Lianne willen zeggen, maar ze had haar mond gehouden. Want de dingen die ze zou willen zeggen, kwamen zo vaak verkeerd over. Ze voelde zich zo onzeker.

Ze vond zichzelf een lafaard, maar ze was nu eenmaal geen flapuit. Was ze het maar wel. Dat zou haar leven een stuk aangenamer maken. Haar moeder had dat allemaal begrepen, maar Karin? Karin liet haar zo duidelijk voelen dat ze niet de moeite waard was. Ze zouden zus-sen kunnen zijn, maar Karin gedroeg zich, me-teen vanaf het begin al, alsof ze haar natuurlij-ke moeder was. Het ergste was misschien nog wel, dat haar vader ineens z'n bedenkingen te-gen Martin Witteveen had. En Martin was al jarenlang haar vriend. In eerste instantie was het vriendschap geweest; meer niet. Dit voor-jaar had Martin haar bekend dat het voor hem een zaak van liefde was geworden. Hij hield van haar en het was voor haar altijd onvoor-stelbaar geweest dat er een man zou zijn die verliefd op haar, de saaie Lianne Versteeg, zou kunnen worden. In eerste instantie was ze al-leen maar gevleid geweest, maar na verloop van tijd was ze tot de ontdekking gekomen dat het leven zonder Martin voor haar onverdraag-lijk zou zijn. Waarschijnlijk hield ze toch ook van hem. Nooit hadden haar ouders bezwaar tegen hun vriendschap gemaakt en ook nadat hun vriendschappelijke verhouding was uitge-groeid tot lief de had haar vader het niet erg